

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 43C/75/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311205241
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2020:1311205241.20

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ninou Dubovskou, v spore žalobcu: E. U., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v V., L. XXXX/XX, proti žalovanému: MAGETRA SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pluhová 2, IČO: 35 939 974, zastúpenému Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s. r. o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Nové Mesto, Ďumbierska 3F, IČO: 36 836 460, Mgr. Matúš Kanis, advokát a konateľ, o náhradu mzdy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 5.029,65 eur brutto, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi súd priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81%, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť do pätnástich dní od právoplatnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania.

IV. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok v sume 401 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet Okresného súdu Bratislava III.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 12.05.2011 sa žalobca domáhal voči žalovanému určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru oznámeného mu listom žalobcu zo dňa 08.03.2011, doručeného mu 17.03.2011. Zároveň si žalobca uplatnil aj nárok na zaplatenie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru pôvodne vo výške 354,51 eur mesačne od 22.03.2011 do vyhlásenia rozsudku, po zmene žaloby pripustenej na pojednávaní konanom dňa 28.01.2013 vo výške 8.098 eur za obdobie od 21.05.2011 do 21.01.2013, t.j. za obdobie 20 mesiacov. V žalobe žalobca uviedol, že dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru - ním údajne odcudzené pohonné hmoty žalovanému v noci z piatka 04.03.2011 na sobotu 05.03.2011 v priemyselnej zóne v meste Thimister (Belgicko) - sa nezakladá na pravde.

2. Tunajší súd svojím prvým prvostupňovým (prvoinštančným) rozsudkom zo dňa 22.10.2014, č. k. 43C/75/2011-279 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného spĺňalo všetky formálne náležitosti vyžadované príslušnými ustanoveniami zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej aj len ako „Zákonník práce“) a bolo preukázané aj protiprávne konanie žalobcu, keď ním predložené dôkazy neboli spôsobilé vyvrátiť ako nepravdivé skutkové vymedzenie žalovanou uvedeného dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru.

3. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 22.10.2014, č.k. 43C/75/2011-279 zmenil rozsudkom č.k. 8Co/350/2015-312 zo dňa 15.12.2015 tak, že

určil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným so žalobcom z 08.03.2011. Vo zvyšnej časti (nároku na náhradu mzdy) prvoinštančný rozsudok zrušil a vec vrátil v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Na rozdiel od súdu prvej inštancie po zopakovaní dokazovania na odvolacom pojednávaní a vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalovaný jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, pre ktoré bol s ním okamžite skončený pracovný pomer. V rozsudku odvolací súd uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude doplniť dokazovanie na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie vzniku, trvania a výšky nároku žalobcu na náhradu mzdy v intenciách § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/350/2015-312 zo dňa 15.12.2015 nadobudol právoplatnosť dňa 28.01.2016.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15.12.2015, č.k. 8Co/350/2015-312 dovolanie žalovaného zamietol rozsudkom č.k. 6Cdo/31/2018-346 zo dňa 23.04.2019 s odôvodnením, že právny záver odvolacieho súdu o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným so žalobcom zodpovedal skutkovému stavu, z ktorého vychádzal odvolací súd, ktorý ustálil, že závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, hoci to bolo povinnosťou žalovaného, a podané dovolanie nebolo spôsobilé spochybniť správnosť právneho záveru odvolacieho súdu. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6Cdo/31/2018-346 zo dňa 23.04.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 12.06.2019.

5. Výzvou zo dňa 01.08.2019 súd vyzval strany sporu, aby v súlade s ust. § 153 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) uplatnili v súdom stanovnej lehote prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany podľa ust. § 149 CSP, vrátane návrhov na doplnenie dokazovania.

6. Žalobca sa na výzvu súdu nevyjadril.

7. Žalovaný na výzvu súdu vo vyjadrení doručenom súdu dňa 22.08.2019 uviedol s odkazom na ust. § 79 ods. 1 Zákonníka, § 134 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, že podľa pracovnej zmluvy žalobcu u žalovaného zo dňa 31.8.2009 bola hrubá mzda žalobcu ako zamestnanca vo výške 354,51 eur brutto mesačne a v rozhodujúcom období mesiacov 10-12/2010, v ktorých žalobca odpracoval 392 hodín, mu bola vyplatená hrubá mzda vo výške 963,13 eur. Žalobcovi v zmysle ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce patrí náhrada mzdy od 21.03.2011 do skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného ku dňu 31.07.2016, tzn. za takmer 63 mesiacov, preto žalovaný žiada súd, aby podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce súd nepriznal žalobcovi náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov. Nepriznanie náhrady mzdy je podľa názoru žalovaného primerané okolnostiam daného prípadu a zodpovedá spravodlivému vyriešeniu veci a dobrým mravom, žalovaný by nemal byť neprimerane postihnutý za dĺžku súdneho konania, ktorú sám svojim konaním nezapríčinil, a skutočnosť, že ani po uplynutí 12 mesiacov nedošlo k vyriešeniu predmetnej veci. Ak by súd priznal náhradu mzdy viac ako 12 mesiacov, má žalovaný za to, že zadosťučinenie na strane žalobcu a zároveň sankcia na strane žalovaného, by boli absolútne neprimerané a poukázal na skutočnosť, že to bol práve žalobca, ktorý sčasti spôsobil prieťahy v súdnom konaní, keď sa opakovane ospravedlňoval z pojednávaní (a to napríklad podaním zo dňa 11.01.2012, zo dňa 05.11.2012, ako aj podaním zo dňa 06.05.2014) a spôsobil tak opakované odročovanie pojednávaní, predĺženie dokazovania, s tým súvisiaci odklad rozhodnutia súdu a predĺženie doby, za ktorú sa má žalobcovi poskytnúť náhrada mzdy. Žalobca poukázal na relevantnú ustálenú judikatúru a doplnil, že má za to, že na strane žalobcu sú splnené podmienky na nepriznanie náhrady mzdy nad čas presahujúci 12 mesiacov, nakoľko vzhľadom na sociálnu funkciu mzdy po uplynutí 12 mesiacov nie je spravodlivé, a to aj vzhľadom na pomery žalobcu, výkon jeho práce a pracovné možnosti, ako aj dôvod, pre ktorý s ním bol skončený pracovný pomer u žalovaného, aby bol žalovaný zaviazaný takto finančne podporovať žalobcu po tomto čase. Žalobca sa od doby okamžitého skončenia pracovného pomeru mohol zamestnať, resp. ak sa nezamestnal, takéto konanie považuje žalovaný za účelové, nakoľko trh práce a pracovné ponuky v oblasti výkonu práce žalobcu boli aj v tom čase široké, žalobca bol schopný sa za rovnakých podmienok zamestnať, a to s rovnakým miestom výkonu práce ako aj mzdovým ohodnotením V súdnom konaní bolo preukázané, že žalobca za obdobných, resp. dokonca lepších mzdových podmienok pracoval pred nástupom do práce k žalovanému a rovnako počas trvania pracovného pomeru u žalovaného aj v spoločnosti InCoFin, s.r.o. ako vodič nákladného motorového vozidla. Situácia na tomto trhu práce bola aj po okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom a tiež po uplynutí doby 12 mesiacov od tohto času priaznivá, žalobca mal možnosť sa zamestnať za

obdobných podmienok, na čo by pri rozhodovaní o náhrade mzdy malo byť prihliadnuté. Žalovaný v súvislosti s priznaním náhrady mzdy poukázal na skutočnosť, že po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/350/2015, dňa 28.01.2016 až do skončenia pracovného pomeru so žalobcom ku dňu 31.07.2016 na základe výpovede zo dňa 16.03.2016 podanej z organizačných dôvodov, mu žalovaný doplatil mzdu a túto úhradu pri určovaní výšky náhrady mzdy v tomto konaní je potrebné započítať do povinnosti žalovaného voči žalobcovi poskytnúť mu náhradu mzdy.

8. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 12.05.2020 a súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vec meritórne prejednal. Súd pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 180 CSP, keď právny zástupca žalobcu bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný, predvolanie mu bolo doručené do vlastných rúk a svoju neprítomnosť neospravedlnil.

9. Súd na nariadenom pojednávaní vykonal dokazovanie v rozsahu navrhovanom stranami sporu a potrebnom pre zistenie skutkového stavu, pričom prihliadol na dokazovanie vykonané v predchádzajúcom štádiu konania výsluchom žalobcu a štatutára žalovaného a vykonal dôkaz navrhovaný žalovaným - evidenciou zo Sociálnej poisťovne vo vzťahu k vymeriavacím základom žalobcu.

10. Súd tak vykonal dokazovanie na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie vzniku, trvania a výšky nároku žalobcu na náhradu mzdy v intenciách § 79 ods. 1 Zákonníka práce a zistil tento skutkový stav:

11. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/350/2015-312 zo dňa 15.12.2015, súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 22.10.2014, č.k. 43C/75/2011-279 tak, že určil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným so žalobcom z 08.03.2011 (oznámenie doručené žalovanému dňa 17.03.2011); rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.01.2016. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15.12.2015, č.k. 8Co/350/2015-312 zamietol rozsudkom č.k. 6Cdo/31/2018-346 zo dňa 23.04.2019.

12. Z podania žalobcu zo dňa 12.05.2015 adresovaného žalovanému súd zistil, že žalobca žalovanému oznámil v zmysle ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce, že nesúhlasí s okamžitým ukončením pracovného pomeru a jeho dôvodmi a trvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával (č.l. 24). Medzi stranami nebolo sporné a bolo preukázané v konaní, že oznámenie žalobcu bolo doručené žalovanému dňa 20.05.2011 (č.l. 145).

13. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca bol zamestnancom žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.08.2009, s dňom nástupu do práce 31.08.2009 ako vodič nákladného motorového vozidla. Pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil ku dňu 31.07.2016 na základe výpovede zo dňa 16.03.2016 danej žalobcovi z organizačných dôvodov.

14. Podľa mzdového listu (č.l. 167) žalobca v období od 10/2010 do 12/2010 odpracoval u žalovaného 392 hodín (skutočne odpracované hodiny za mesiac 10/2010 v sume 168 hod., za mesiac 11/2010 v sume 40 hod. a za mesiac 12/2010 v sume 184 hod.) pri dennom pracovnom čase 8 hodín (t. j. 40 hodinový týždenný pracovný čas). Za toto obdobie bola žalobcovi zúčtovaná hrubá mzda v celkovej výške 969,19 eur (za mesiac 10/2010 hrubá mzda vo výške 410 eur, za mesiac 11/2010 hrubá mzda vo výške 149,13 eur a za mesiac 12/2010 hrubá mzda vo výške 410 eur), v rámci ktorej sumy mu bola vyplatená náhrada mzdy v mesiaci 11/2010 (náhrada mzdy za PN) vo výške 55,94 eur (v sume 9,12 eur a 46,82 eur). Základná mzda zúčtovaná v danom období bola vo výške 913,19 eur.

15. Z vykonanej lustrácie žalobcu v Sociálnej poisťovni za obdobie od 01.05.2010 do 31.07.2016 súd zistil, že:

- žalobca bol evidovaný v pracovnom pomere u žalovaného od 31.08.2009 do 17.03.2011.
- žalobca bol od 30.05.2011 do 06.06.2011 v pracovnom pomere u zamestnávateľa W. F., F.. F. E..D.. Vymeriavací základ na odvod poistného eviduje u žalobcu nasledovne: 05/2011 - 100,63 eur, 06/2011 - 157,42 eur.

- žalobca bol od 28.06.2011 do 07.07.2011 v pracovnom pomere u zamestnávateľa L. Y. E. G. F. F..E..D.. X. G.. Vymeriavací základ na odvod poistného eviduje u žalobcu nasledovne: 06/2011 - 163,94 eur, 07/2011 - 127,74 eur.

- žalobca bol od 06.07.2011 do 13.02.2012 v pracovnom pomere u zamestnávateľa T. P. Z. F., F..E..D.. Vymeriavací základ na odvod poistného eviduje u žalobcu nasledovne: 07/2011 - 366,40 eur, 08/2011 - 469,90 eur, 09/2011 - 432,03 eur, 10/2011 - 438,90 eur, 11/2011 - 410,46 eur, 12/2011 - 447,21 eur, 01/2012 - 462,82 eur, 02/2012 - 1.003,01 eur.

- žalobca bol od 01.04.2012 do 29.06.2012 v pracovnom pomere u zamestnávateľa R. F. F. E.. D.. Vymeriavací základ na odvod poistného eviduje u žalobcu nasledovne: 04/2012 - 555,35 eur, 05/2012 - 864,85 eur, 06/2012 - 973,44 eur.

- žalobca bol od 20.09.2012 do 14.11.2012 v pracovnom pomere u zamestnávateľa HH - Z. F.. F. E..D.. Vymeriavací základ na odvod poistného eviduje u žalobcu nasledovne: 09/2012 - 257,60 eur, 10/2012 - 736 eur, 11/2012 - 408,15 eur.

- žalobca bol od 26.05.2013 do 25.05.2014 v pracovnom pomere u zamestnávateľa G. C. F., F..E..D.. Vymeriavací základ na odvod poistného eviduje u žalobcu nasledovne: 05/2013 - 117,78 eur, 06/2013 - 779,68 eur, 07/2013 - 691,69 eur, 08/2013 - 1.038,20 eur, 09/2013 - 701,63 eur, 10/2013 - 737,71 eur, 11/2013 - 789,21 eur, 12/2013 - 1.190,19 eur, 01/2014- 717,22 eur, 02/2014- 597,81 eur, 03/2014- 836,20 eur, 04/2014- 549,92 eur, 05/2014- 558,39 eur.

16. Žalobca v priebehu konania k výpočtu výšky náhrady mzdy uviedol, že náhradu mzdy požaduje za obdobie od 21.05.2011 (odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia zo dňa 12.05.2015) do 21.01.2013 vo výške 8.098 eur. Pri výpočte výšky vychádzal žalobca z 4. kvartálu 2010, v ktorom žalobca odpracoval 392 hodín s tým, že mzda za toto obdobie predstavovala 913,19 eur, priemerná hodinová mzda predstavovala 2,3296 eur. Priemerný mesačný zárobok žalobca vypočítal ako $8 \times 2,3296 \text{ eur} \times 21,726$ (čo predstavuje priemerné pracovné dni za kalendárny mesiac). Priemerný mesačný zárobok tak predstavuje sumu 404,90 eur, čo za 20 mesiacov číni 8.098 eur.

17. Žalovaný v priebehu konania doplnil, že z lustrácie Sociálnej poisťovne zabezpečenej súdom je zrejmé, že žalobca po okamžitom skončení pracovného pomeru u žalovaného si dokázal zabezpečiť ďalšiu prácu, a to v zásade neustále, teda bez nejakých dlhších období nezamestnanosti, a preto má za to, že sociálna funkcia náhrady mzdy pri nároku žalobcu v porovnaní s povinnosťou žalovaného nie je spravodlivá a neprimerane sankcionuje žalobcu za okamžité skončenie pracovného pomeru. Žalobca bol schopný si nájsť prácu približne v rovnakých ohodnoteniach, za rovnakú cenu práce v rôznych spoločnostiach a je preto zrejmé, že žalobca nebol postihnutý neplatným okamžitým skončením pracovného natoľko, aby mu bola určená náhrada mzdy nad 12 mesiacov tak, ako žiada žalovaný.

18. Podľa ust. § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

19. Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

20. Podľa ust. § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

21. Podľa ust. § 185 ods. 2 CSP, súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak.

22. Podľa ust. § 186 ods. 2 CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

23. Podľa ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil

zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

24. Podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

25. Podľa ust. § 134 ods. 1, 2 Zákonníka práce,

(1) Priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ z hrubej mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

(2) Rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

26. V zmysle ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce pri neplatnom skončení pracovného pomeru zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Náhrada mzdy je dôsledok toho, že zamestnávateľ po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru prestal prideliť zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy napriek tomu, že zamestnanec trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. Zamestnancovi po dobu, po ktorú mu zamestnávateľ neprideliť prácu podľa pracovnej zmluvy, patrí náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku.

27. Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Žiadosť zamestnávateľa o zníženie, poprípade nepriznanie náhrady mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce predstavuje obranu proti žalobe, ktorou sa zamestnanec domáha zaplata náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. K zníženiu, poprípade nepriznaniu náhrady mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce môže súd pristúpiť, len ak po zhodnotení všetkých okolností prípadu je možné dôvodiť, že zamestnanec sa zapojil alebo mohol zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než aké by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy. Súd prihliadne najmä na to, či bol zamestnanec medzitým zamestnaný, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil (Baranová a kol. Zákonník práce, Veľké komentáre, 2017). Podmienkou zníženia je uplatnenie tohto nároku zamestnávateľom na súde. Pri rozhodovaní súd nie je viazaný rozsahom, v ktorom zamestnávateľ zníženie náhrady mzdy požaduje.

28. Predmetom konania, po právoplatnom určení, že okamžité skončenie pracovného žalobcu zo strany žalovaného zo dňa 08.03.2011 je neplatné, bolo posúdenie splnenie podmienok vzniku a príp. výšky nároku na náhradu mzdy. Žalobca po zmene žaloby pripustenej na pojednávaní konanom dňa 28.01.2013 požaduje, aby súd žalobcovi priznal náhradu mzdy vo výške 8.098 eur za obdobie od 21.05.2011 do 21.01.2013, t.j. za obdobie 20 mesiacov.

29. Medzi stranami sporu boli nesporné tieto skutočnosti:

- že právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave bolo určené, že žalovaný okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom neplatne,
- že žalobca oznámil žalovanému písomne listom zo dňa 12.05.2011, doručeným žalovanému dňa 20.05.2011 (predtým aj výzvami zo dňa 17.03.2011 a 21.03.2011, ktorých doručenie žalovanému ale žalobca nepreukázal), že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 08.03.2011 považuje za neplatné a žiada, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával,
- že pracovný čas žalobcu u žalovaného bol 40 hodín týždenne.

30. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca sa po neplatnom skončení pracovného pomeru zamestnal (s krátkymi prestávkami od 30.05.2011 až doteraz. V pracovnom pomere dosahoval brutto zárobky uvedené v bode 15. odôvodnenia rozsudku.

31. Sporným medzi stranami sporu bol rozsah náhrady mzdy, keď žalobca žiadal priznať náhradu mzdy za obdobie od 21.05.2011 (odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia zo dňa 12.05.2015) do 21.01.2013 vo výške 8.098 eur. Žalovaný žiadal, aby súd uplatnil moderačné právo a nepriznal žalobcovi náhradu mzdy nad 12 mesiacov, pretože by to bolo v rozpore s dobrými mravmi.

32. Súd dospel k nasledujúcemu výpočtu náhrady mzdy:

Rozhodujúcim obdobím pre zistenie priemerného zárobku žalobcu je kalendárny štvrťrok 10-12/2010 (predchádzajúci štvrťrok pred okamžitým skončením pracovného pomeru 08.03.2011, oznámenie doručené 17.03.2011), v ktorom žalobca podľa mzdového listu odpracoval 392 hodín (skutočne odpracované hodiny 168 + 40 + 184). Za toto obdobie bola žalobcovi zúčtovaná hrubá mzda vo výške 410 + 149,13 + 410 eur, od ktorej sa odrátajú náhrady mzdy vo výške 55,94 eur (náhrada v 11/2011 v sume 9,12 + 46,82), teda priemerný hodinový zárobok predstavuje sumu 2,3296 eur ($969,13 - 55,94 = 913,19 \text{ eur} : 392 = 2,3296$), pričom priemerný mesačný zárobok predstavuje sumu 405,16 eur (t. j. $2,3296 \times 173,92$ - čo predstavuje priemerný počet pracovných hodín pripadajúci v roku na jeden mesiac pri týždennom pracovnom čase 40 hodín).

Náhrada mzdy za mesiac máj 2011, t. j. od 21.05.2011 do 31.05.2011 za 9 pracovných dní je vo výške 167,73 eur ($2,3296 \times 8 \text{ hodín} \times 9 \text{ dní}$). Počnúc mesiacom 06/2011 patrí žalobcovi náhrada mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku v sume 405,16 eur.

Žalovaný v rámci procesnej obrany v priebehu konania požiadal súd, aby v zmysle ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce v časti presahujúcej náhradu mzdy za 12 mesiacov žalobcovi náhradu mzdy nepriznal. Poukázal pritom na skutočnosť, žalobca sa po okamžitom skončení pracovného pomeru až doteraz zamestnal u iného zamestnávateľa. Bolo by v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobcovi náhradu mzdy za celé obdobie počnúc dňom jej oznámenia žalovanému, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával až do skončenia pracovného pomeru.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žiadosť žalovaného na zníženie náhrady mzdy je v tomto prípade dôvodná a síce v rozsahu nad 12 mesiacov. Súd prihliadol na skutočnosť, že žalobca sa zamestnal od 28.06.2011 (X. L. Y. E. G. F. F.E..D.. X. G.), následne od 06.07.2011 u zamestnávateľa T. P. Z. F., F.E..D., kde dosahoval porovnateľný zárobok ako mal v pracovnom pomere u žalovaného (následne u ďalších zamestnávateľov R. F. F. E. D., G. C. F., F.E..D.. dokonca vyšší zárobok), teda výkon práce možno považovať za výhodnejší pre žalobcu než u žalovaného. Žalobca sa tak aktívne zapojil do práce u iného zamestnávateľa za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než aké by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy u žalovaného. Súd mal tak za to, že náhrada mzdy za 12 mesiacov je dostatočnou sankciou pre žalovaného ako zamestnávateľa za neplatné skončenie pracovného pomeru a zároveň satisfakciou pre žalobcu.

Z uvedených dôvodov súd priznal žalobcovi náhradu mzdy za 12 mesiacov po 405,16 eur, t. j. celkovo vo výške 4.861,92 eur, čo spolu v s náhradou mzdy za máj 2011 (167,73 eur) spolu činí 5.029,65 eur.

33. Súd neprihliadal na námietku žalovaného, aby do povinnosti žalovaného voči žalobcovi poskytnúť mu náhradu mzdy započítal vyplatenú mzdu po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/350/2015 dňa 28.01.2016 až do skončenia pracovného pomeru so žalobcom ku dňu 31.07.2016, nakoľko v danom prípade ide nejde o vyplatenú náhradu mzdy v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 09.03.2011, ale o výplatu mzdy za vykonávanú prácu žalobcom pre žalovaného alebo príp. o jej náhradu z dôvodu prekážok na strane žalovaného ako zamestnávateľa. Táto výplata mzdy žalovaným nemá tak vplyv na posúdenie vzniku nároku a výšky nároku žalobcu na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 09.03.2011, ktoré žiadal žalobca priznať v tomto konaní.

34. Keďže žalobca si uplatnil náhradu mzdy ako priemerný mesačný zárobok vo výške 8.098 eur za obdobie od 21.05.2011 do 21.01.2013, súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

35. Podľa ust. § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

36. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

39. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pomer úspechu strán sporu súd určil porovnaním žalobného petitu a výroku rozsudku, ktorým vo veci rozhodol. V tomto konaní sa žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru (50%) a náhrady mzdy (50%). V časti prvého nároku bol žalobca plne úspešný, v časti náhrady mzdy sa domáhal zaplata 8.098 eur, súd mu priznal 5.029,65 eur - žalobca bol v časti o náhradu mzdy úspešný v rozsahu cca 31 % (62 % z 50 %, čo je 31 %), t. j. celkový úspech žalobcu predstavuje 81 % (50 + 31 = 81 %). Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 401 eur (vo výške 99,50 eur za návrh o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a 6 % z priznanej náhrady mzdy v sume 5.029,65 eur, t. j. 99,50 + 301,50 = 401 eur - zaokrúhlenie podľa § 7 ods.11 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení) súd rozhodol podľa ust. § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v spojení s § 4 ods. 2 písm. d) cit. zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresný súd Bratislava III, v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolaie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolaie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolaie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolaie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.